

geslaagde fietsrolling en een rondleiding door Leuven die geleid werd door oud-gildepreses Patrick De Greef. In de jaren negentig werd een nieuwe generatie zich sterk bewust van traditie en stijl. De codex won opnieuw terrein op de anarchistische tendensen in de club. In het midden van de jaren negentig kende Ons Hageland een ernstige terugval in haar actief ledenbestand wanneer een hele generatie samen uit Leuven vertrok. Toch werden er elk jaar weer enkele schachten aangetrokken zodat Johan Van Eylen in 1999 met voldoende leden het lustrumjaar uitgebreid kon vieren. Tijdens een lustrumweek herdacht men 125 jaar Ons Hageland waarbij de commilitones getraakteerd werden op een fuif, een aantal gratis vaten, een busrolling door het Hageland, een ontvangst door de burgemeesters van Tienen en van Hoegaarden en de week werd afgesloten met een bal in de Salons Georges. Twee jaar later echter liepen er een aantal zaken organisatorisch ernstig fout waardoor er geen aflossing van de wacht kwam. Er werd quasi pro forma een preses aangesteld maar er waren nauwelijks commilitones, geen activiteiten en al helemaal geen schachten. Laurens Dumont en Johan Van Eylen gaven de moed echter niet op en in 2004 werd eindelijk het broodnodige bloed gevonden om verder te schrijven aan de geschiedenis van Ons Hageland.

Laurens Dumont, Johan Van Eylen
en Kristof Debecker.

Moeder Oostendse - anno 1912

Moeder Oostendse groepeerde de studenten uit de omstreken van Oostende. Hun kleuren zijn rood-geel-rood met rood als hoofdkleur. De

linkerhelft van het schild toont op een gele achtergrond de drie zwarte sleutels van Oostende en op de rechterkant vindt men diagonaal de drie kleurbanden terug met daarop de zirkel in het zwart. In zowat alle bronnen wordt het jaar 1912 vernoemd als stichtingsjaar van Moeder Oostendse. Nochtans zou er al voor 1890 een Oostendse studentenclub bestaan hebben, al dan niet onder de vleugels van Moeder Meense. Op woensdag 20 november 1895 meldt Ons Leven dan weer de oprichting van een Oostendse Gilde. Diezelfde Oostendse Gilde zou in november 1897 een activiteit in visserskledij organiseren en in november 1898 samen met Moeder Brugse en Moeder Kortrijkse deelnemen aan de feestviering van de West-Vlaamse Gilde. Na 1898 verdwijnt alle informatie omtrent een Oostendse studentenclub maar tijdens het eerste decennium van de 20ste eeuw zouden veel Oostendenaars actief geweest zijn in de pas opgerichte Meense Gilde. Waarom dat zo was, is echter niet duidelijk. In ieder geval zouden de Meense en de Oostendse nog lange tijd met elkaar verbonden blijven want de traditie schreef voor dat beide voorzitters automatisch lid van elkanders club waren. In 1912 zorgden August Nassel en Franz Lambrecht dan voor de officiële oprichting van Moeder Oostendse. De nieuwe studentenclub koos vol goede moed stichter August Nassel als preses voor 1913-1914, het eerste clubjaar. Door het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog werd de werking al het volgende jaar stopgezet. De heroprichting ging niet van een leien dakje want een eerste poging in 1920 op initiatief van Joseph Bouckaert hield amper stand tot 1922. Vermoedelijk verdween de Oostendse door innerlijke twisten van het toneel, om pas in

Cantus van Moeder Oostendse in 1961-1962

(foto Rik Lemaitre)

Vlnr : (1) Jozef Bracke, (2) Joris Casselman, (3) NN, (4) Johan David, (5) Hans Van Biesen, (6) Koenraad Dewulf, (7) Robert Delafontaine, (8) NN.

Lustrumbestuur van de Oost-Vlaamse Gilde in 1934-1935

(foto AMVS)

Vlnr : (1) NN, (2) NN, (3) NN, (4) José De Wolf, (5) NN, (6) NN.

1925 opnieuw heropgericht te worden door Robert Coene. In die jaren genoot Moeder Oostendse van het bloeiende studentenleven te Leuven en in december 1935 werd het derde lustrum van de heroprichting van 1920 gevierd. Het feest begon met het opwachten van de ereleden aan het station te Leuven, waarna een receptie plaats had met porto en dubbele trappisten, gevolgd door vele salamanders en een cantus geleid door preses Romain Vermeire. De volgende dag was er een misviering in de Sint-Michielskerk met daaropvolgend een groepsfoto. Vervolgens marcheerde Moeder Oostendse in vol ornaat voor het politiebureau naar de Jacobskelder voor "homero-breugheliaans peuzelen". Het menu bestond uit soep, tarbot met saus, rundsgebraad met worteltjes en erwten, een half kievit en vruchten als dessert. Daarna volgde naar aloude gewoonte een rolling naar de "te verwoesten gewesten". Op maandag was er nog een rolling, maar dan per autobus door West-Vlaanderen. Dit verslag van het derde lustrum van Moeder Oostendse is één van de weinige bewaard gebleven documenten maar het is duidelijk dat het de club voor de wind ging. Aan het onbezorgde Leuvense studentenleven kwam een eind met de Duitse inval in mei 1940. Hoewel er in tegenstelling tot de Eerste Wereldoorlog wel college werd gegeven in Leuven, kwam het clubleven onder druk te staan. Zo maakte de avondklok en de slechte kwaliteit van het bier het clubleven heel moeilijk. Toch bleef Moeder Oostendse

groeien en bloeien want de weinige informatie waar we over beschikken, beschrijft een levendige club. Uit de rekeningen van het clubjaar 1960-1961 blijkt dat Moeder Oostendse 62 leden telde. Datzelfde jaar organiseerde Moeder Oostendse vier bals, waarvan twee in het casino van Middelkerke. Andere activiteiten in die jaren waren cantussen, zwemmen, mosselsoupers, een carnavalsreis naar Düsseldorf, verklede voetbalmatches, het lentefeest, een voordracht en de gebruikelijke jaarlijkse activiteiten, zoals de doop, de ontgroening en de Vlierbeekfeesten. Moeder Oostendse moest dat jaar 69.335 frank neertellen voor al deze activiteiten, wat toen een aanzienlijk bedrag was. Helaas vielen de erelidgelden en de winst van de bals lager uit dan verwacht zodat de boekhouding afgesloten werd met een negatief saldo van 5.773 frank. Net als vele andere clubs kreeg Moeder Oostendse aan het einde van de jaren zestig te maken met de links-progressieve contestatiegolf. De ruzie tussen de traditionalisten en de nieuwlichters werd gewonnen door deze laatsten. Als gevolg hiervan ging Moeder Oostendse een sociaal-culturele en progressieve koers volgen. Van deze woelige periode is erg weinig geweten, maar het staat vast dat de club nog een tijdje als een soort van culturele vereniging door het leven ging. De nieuwe formule sloeg echter niet aan, want in het begin van de jaren zeventig bestond Moeder Oostendse niet meer. Nauwelijks vijf jaar later echter besloten een

aantal Oostendse studenten onder leiding van rechtenstudent Filip Landrieux, in 1976 om Moeder Oostendse opnieuw op te richten. De nieuwe preses moest echter de club helemaal van nul terug opbouwen, aangezien er geen verslagen, foto's, adressenlijsten en dergelijke meer waren. Het herrezen Moeder Oostendse was echter heel snel weer op sterkte, want in 1979 werd uittredend preses Axel Willems tot senior seniorum verkozen. In de jaren tachtig telde Moeder Oostendse net als vele andere clubs zo ongeveer vijftien tot twintig leden. Aan het einde van de jaren tachtig en het begin van de jaren negentig zou Moeder Oostendse de reputatie van een zeer zware en zelfs vechtlustige studentenclub krijgen. Geregeld ging Moeder Oostendse op de vuist met andere studentenclubs, het SK of met het KVHV. Ook wat het drinken betreft, hadden de Oostendse studenten een kwalijke reputatie gekregen. Het hoeft dan ook niemand te verbazen dat Moeder Oostendse aan het begin van het academiejaar 1994-1995 hooguit zeven leden overhield! Behalve de kwalijke reputatie liet ook de secularisering haar invloed gelden waardoor oud-leerlingen van het Oostendse Onze-Lieve-Vrouwcollege niet langer in groten getale hun studies in Leuven vervolgden en al helemaal niet massaal schacht werden bij Moeder Oostendse. Gelukkig kon de club vanaf 1995 elk jaar weer een bescheiden maar constant

aantal schachten strikken. Dat daarvoor soms tot ver buiten de grenzen van Oostende gerekruteerd moest worden is een detail waar alleen andere clubs aanstoot aan nemen. Zodoende blijft Moeder Oostendse nog immer een rots in de branding!

Michael Serruys.

Oost-Vlaamse Gilde - anno 1884

De Oost-Vlaamse Gilde werd in november 1884 opgericht door Leon Béthune, Alfons Verwilghen en Hector Lebon. Zij groepeerde de studenten uit de provincie Oost-Vlaanderen. Hun kleuren zijn zwart-geel met zwart als hoofdkleur. Het schild is het traditionele provincieschild van Oost-Vlaanderen voor de hervormingen van 1996. Tot in de jaren zestig was de Oost-Vlaamse Gilde een florerende gilde met niet minder dan vijf clubs: Domper, Meetjesland, Oudenaardse, Ros Beyaert en Waasse. Vreemd genoeg hebben de Gentenaars nooit een eigen club gehad. Naderhand nam het aantal Oost-Vlamingen in Leuven sterk af en werd het moeilijk voor de clubs om te overleven. Alle clubs zonder uitzondering zijn tijdens de jaren zeventig en tachtig verdwenen en werden naderhand heropgericht (zij het soms onder een andere naam en met een ruimer wingebed). Zo was er toch altijd minstens één club actief in de gilde. Net als alle andere gildes werd de

Moeder Oudenaardse in 1958-1959

(foto AMVS)

Vooraan : (1) Frans Rathé, (2) Ghislain Dhaeyer, (3) Alain Van Hoecke, (4) NN, (5) Johan Provost, (6) NN, midden : (7) Pierre Santens, (8) Marc Declercq, (9) Stefaan Mores, (10) André Van Ongevalle, (11) Herman Santens, (12) André Lesenne, (13) Jean-Marie Scheerlinck, (14) Eric Van Eeckhout, achteraan : (15) Ernest Dierick, (16) Herman Vander Stichele [?], (17) Paul Polet, (18) NN, (19) NN, (20) NN, (21) Rik Van den Dooren, (22) NN, (23) Luc Van den Storme, (24) Herman Martien, (25) Jozef Callewaert, (26) Jacques Cantaert, (27) Paul Santens, (28) NN.